

ОСВОБОЖДЕНИЕ

Орган на Окол. комитет на Отечествения фронт

Год. V брой 175

Шумен, 6 юни 1948 год.

Цена 6 лева

Н. Джанков, предс. ОК на ОФ

ДЕВЕТИ ЮНИ 1923 ГОДИНА

В тъмната нощ на 9 юни 1923 година бе извършен преврат.

Народа бе издебнат когато почиваше от тежката работа — властта бе завзета, министри и депутати бяха арестувани и на власт се настанах съюзилите се стари буржоазни партии, които бяха отречени в съзнанието на народа, защото бяха крепители на монархията у нас и бяха довели българския народ до две национални катастрофи.

В пожара който те запалиха с тоя преврат народа видя осветени зловещите лица на тия които плачеха за търновската конституция, за демокрацията, а на дело кляха народа си, изтезваха го, изгориха села и накареха целия народ да изтърпне от техните кървави дела.

А имаха защо да бъдат отмъстителни. Българския народен земеделски съюз, начело с министър-председателя Александър Стамболийски водеше непримирима борба срещу дворяна. Единствен той заяви на всевластния цар Фердинанд в Народното събрание, че той е по-малък от българския народ и че като чете тронното слово той трябва да стане прав и си снее калпака. Пак Стамболийски му заяви в дворец, че ако отиде срещу Русия, Англия и

Америка, то главата му ще се търкаля... Той води заедно с Райко Даскилов въстаниците за да искат сметка от виновниците за войната през 1918 година и обявиха Радомирската република, която бе смазана от германските оръдия.

Но не само това — БЗН съюз, поел властта след злополучната война поиска сметка от монарха Фердинанд, който избяга зад граница. Прехвърля се след това крупни реформи Чифлиците бяха отнети. Капитала бе обложен, създаде се народен съд за съдена на виновниците за катастрофата през 1918 година. Народа бе щастлив и здраво поддържаше земеделското правителство.

По външната политика Ал. Стамболийски постигна споразумение с Югославия и търсеше сближение с младата съветска държава.

Външната е вътрешната реакция не можаха да търпят тоя режим и те постигнаха своята цел използвайки разногласията които царяха сред Земеделския съюз. Явиха се томовци, предатели, а имаше сериозни разногласия и между двете братски партии Земеделския съюз и Комунистическата партия.

Властта бе взета, но народа от Пазарджишко, начело със Стамболийски, в Плевен с Асен Халачев и Трифон Саралиев в

търновско, с др. Терпешев в харманлийско се дигна на борба. Но те бяха разбити и разгромени.

Самия Александър Стамболийски бе хванат, измъчван и зверски убит.

Спомняйки за тая дата, спомняйки смъртта на Ал Стамболийски, българския народ по села и градове трябва да си спомни тоя ден, защото след него той повече от 20 години не видя бял ден. Той бе арестуван, бит, съден, торможен и жестоко изтезаван.

Тоя нечовешки терор, който струва над 100,000 жертви земеделци и комунисти ще остане като един спомен и добър урок за тия които го преживяха и за тия които ще има да четат за него.

А уроку е, че двете големи масови народни партии не можаха да се разберат на 9 юни, те даже враждуваха помежду си.

9 юни не би бил възможен, ако те бяха наедно.

9 юни не би станал, ако те имаха един общ фронт на борба срещу реакцията.

Нека се учиме от своите грешки — нека жертвите паднали в борбата след 9 юни бъдат тежки спомен за тая народна грешка. Нека тяхната общо пролята кръв бъде спойката на днешния непобедим съюз на работниците и селяните, нашия Отечествен фронт. Нека борбата на плеадата народни синове ни възпламенява да бъдем смели, решителни и твърди в борбата срещу реакцията и нейните крепители.

Слева на 4 стр.

ИЗ ОКОЛИЯТА

Мадара. По инициативата на местния народен съвет и женското д-во беше проведена акция за събиране на продукти, от които бяха направени сладки за бригадите от втора околийска бригада „Август Попов“ работеща на Стадиона Шумен.

Проведен бе по инициативата на Българо съветското д-во трудов ден на предварително запланирувани обекти. Населението се отзова масово на този трудов ден и даде резултатна работа.

Д. Попова

Новосел — На 30 май по инициативата на единната обществено-политическа организация бе проведена трудов ден, в който вземаха участие 297 селяни и селянки, които работиха по поправка на селски улици и направи на шосеен път. Извършената работа се оценява на 45,000 лв. Като ударници се проявиха Атанас Бонев, Сали Алиев, Велка Маринова, Самя Хасанова и Стоян Иванов.

Христов

ръководено масово съревнование е залог за бързото провеждане на жетвата и вършитбата. Пръснати из хлеботорните полета, селяните се борят за създаване изобилие и благоденствие на нашата Родина.

Техния труд стана дело на чест, доблест и геройство. И с право на гърдите на най-достойните земеделски стопани, героите на труда, греят сребър-

Чествуване паметта на Ботев и на падналите в борбата против Фашизма

На 2 юни трудящи се, граждани и учащи се от Шумен заедно с целия български народ чествуваха 72 годишнината от смъртта на най-великия българин Христо Ботев и паметта на хилядите народни синове и дъщери паднали в борбата за свободата и щастието на нашия народ.

На първи юни вечерта в салона на театър „Одеон“ се състоя тържествена Ботева вечер, на която учителят от мъжката гимназия Петър Петров говори за великото дяло на Христо Ботев и неговите най-верни последователи — борците от Съпротивата и Отечествената война. Докладчика бе често прекъсван от продължителни ръкоплескания. Накрая бе изпълнена литературно-музикална програма.

На 2 юни сутринта стана откритието на паметната плоча на гроба на партизанина Васил Йовчев (Васката), загинал в борба с враговете на народната власт, изпълнявайки служебния си дълг. На тържеството присъстваха неговите бойни другари, представители на Народната милиция, Народната войска и граждани.

За живота и дейността на загиналия борец против фашизма говори секретаря на ОК на СБПФ, др. Цаню Бонев. С пушечени залпове бе почетена на паметта на храбрия народен син. Бяха поднесени венци от РП (к), от чиито редици излезе и Васката, от СБПФ, Народната милиция и от Народната армия. След това стана поклонение пред гробовете на 9 червеноармейци, загинали за свободата на нашата родина.

След обед на 4 часа хиляди граждани, бойци против фашизма и учащи се потеглиха към лобното място на зверски убитите през 1933 година курсисти от Шуменския учителски институт Димо Пенчев, Мара Балева и Цвята Кънчева. Пред паметника на загиналите герои говори преподавателя от Учителския институт К. Попов. Положиха венци СБПФ, гимназиите, Учителския институт, Обществото и II-ра прогимназия, Народната войска, кварталните комитети на СБПФ и ЕНОПО-ОФ и др.

Вечерта на 8 часа на площад „9 септември“, пред братската могила се състоя възпоменателен митинг. За безсмъртното дело на Ботев и борците от Съпротивата и Отечествената война говори секретаря на ОК на ОФ др. Ангел Виденов. С едноминутно мълчание бе почетена паметта на загиналите. Положиха се венци на братската могила, паметника на народния генерал Владимир Звилов и паметниците на нашите възрожденци П. Волов и Стефан Караджа.

Накрая бе направена проверка на представителните части на Народната войска и падналите в борбата против фашизма и Отечествената война от Шумен.

След това се състоя заря с топовни и картечни салюти.

На 2 юни в с. Мадара по инициативата на СБПФ бе чествана паметта на Ботев и падналите в борбата против фашизма. На свикания митинг бе изнесен доклад и изпълнена литературно-музикална програма.

Постижения на шуменската МТС по ремонта на вършачките

Подготовката по прибирането на реколтата се провежда усилено. В околийския народен съвет постъпват оперативните планове на местните народни съвети по които ще бъде съставен общият план за околията.

Планът за ремонта на вършачките и сноповръзвачките в МТС се изпълнява с точност. Ремонтът на някои трактори се забавя поради липса на части. МТС е ремонтирала вече 30 трактори, 29 вършачки и 10 сноповръзвачки, собственост на станицата. Работниците с ентузиазъм работят по 10 часа дневно. Държавните стопанства и всестраните кооперации ще приключат с ремонта на 10 юний.

В Шуменската МТС е изработена специална преса, с която се приготвят ножове за вършачни апаратури за слама. Това ще позволи всички вършачки да се пуснат на дребна слама. Досега са направени 4,000 ножа, а в скоро време ще бъдат изработени още толкова за нуждите на Шуменска, Преславска и Новопазарска околии. Остатъкът ще бъде разпределен за други МТС.

Вършачките са районирувани за 3,000 декари. Районирувани са също така и сноповръзвачките. Има изгледи за отлична реколта в Шуменска околия с изключение на някои села в прибалканския край.

Ликвидиране неграмотността в бригада „Ивански“

Секретаря на Околийския комитет на ОФ др. Ангел Виденов е получил следното писмо от бригадите от курсовете за ликвидиране на неграмотността при първа околийска бригада „Ивански“:

Др. Виденов,

Лошите фашистки правителства преди 9 септември 1944 година не ни даваха възможност да се учим. Така ние, 43 бригади от отряда бяхме напълно неграмотни. Благодарение на братските грижи, които бяха положили към нас тук, ето както виждате, само за 1 месец ние можем да Ви пишем писмо и да четем.

Ние тук сме много добре и сме ударници напук на продажните управници в Турция, които се продават за долари, и забравят своя народ. Ако ни отговорите обещаваме да Ви пишем пак.

Приемете нашите бригадирски борчески привет.

Да живее любимия ни вожд и учител др. Георги Димитров. Секретаря на ОК на ОФ др.

дежите бригадири със следното писмо.

Скъпи другари,

Приветствувам Ви от името на Околийския оф комитет за Вашия успех постигнат с ограничаването. Младешката бригада се превърна в школа и Ви даде това, от което Ви бяха лишили фашистките управници-грамотността. Учете се, просвещавайте се и работете. Само така Вие ще победите враговете на народа. В братско сътрудничество с Вашите другари българци, Вие градите най-великото дело на нашата обща родина — Народна република България — социализма.

Нека ялчъновци и всички други оръдия на англо-американските капиталистически паробители замлъкнат пред успехите, постигнати под знамето на любимия Отечествен фронт, ръководени от великия борец срещу фашизма и реакцията др. Димитров.

Напред към по-големи успехи.

За Околийския оф комитет:

А. Рупанов

Да разгорим съревнованието по прибиране на храните

След три сушави години, тази година реколтата обещава да бъде изобилна.

Най-важната стопанска задача е бързото извършване на жетвата и вършитбата.

Това налага задължението, земеделските стопани и стопани, да напрегнат всички сили за бързото прибиране на реколтата.

Организираното съревнование в селскостопанство ще помогне много за навременното прибиране на храните. Опитът от досега проведеното съревнование показва, какви големи резултати могат да се получат когато то правилно се ръководи и се провежда организирано и масово.

Съревнованието трябва да се разгори между околийните, селата, ТКЗС, Държавните земеделски стопанства, МТС, ТКЗС и частните стопани и между отделни кооператори и земеделски стопани. При обявяването на съревнованието да се сключат договори, в които да се поемат конкретни задължения за започване и свършване на жетвата и вършитбата до определени срокове от съревноваващите се. Основата на съревнованието е бързото привършване на жетвата и вършитбата. Съревнованието трябва да се разгори около най-дълготното използване на машините-жетварки и вършачки. Ремонт на жетварките и вършачките трябва да завърши навреме. Не трябва да се остави нито една жетварка, нито една вършачка в бездействие. Трябва да се осигури необходимите резервни части, за да не се губи ценно време за търсене на части. С въвеждането на 2 и 3 смени, те ще бъдат максимално използвани. В това отношение отговорна задача за

на жетвата и вършитбата, трябва да помогнат и на частните земеделски стопани. Организирането на бригади в селата от ОЗПС, младежките, женските и др. организации в помощ на ТКЗС, трябва да се засили. Така ще се създадат истински другарски отношения между кооператори и частни стопани и ще изгорят недоразуменията. Опитът на добрите жетвари като Стоян Пенчев Митев, от с Изгрев — Г. Оряховско — който оженва на ден до 3 и половина декари, трябва широко да се използва.

С бързата жетва ще се избегне презряването на житата. Зърното на презрелите жита лесно се рони. Всяка година народното стопанство и преди всичко земеделските спани, понесат големи загуби от това. С навременната жетва ще се намали загубата от градушка и наводнения.

Бързото овършаване ще намали опасността от повреда на зърното и сламата от влага и разпиляване. Ще позволи доброто съхраняване на жито и сламата и бързото предаване на държавата опраделените количества храни. Това дава възможност на стопаните, свободно да продадат излишъците.

Мобилизирайки творческия ентузиазъм и подем на трудящите се, провеждайки цялостна организация на жетвата и вършитбата, организирайки помощта и взаимопомощта, разгаряйки масово патриотично съревнование между земеделските стопани, трябва акцията за бързото прибиране на изобилната реколта да се привърне във всенародна. Така няма да позволим да се изрони, разпилее и повреди нито едно зърно жито, нито една сламка и ще осигурим хляба на народа и

ИВАН НЕДЯЛКОВ МОЛЛОВ

1868 — 1888 — 1948

Шестдесет години в служба на културата

Ст. Стачев

Изминаха безвъзвратно пълните срадоотно безгрижие ученически години. Всеки от нас тръгна по своя определен житейски път. Мнозина живота натовари прекомерно със своите незгоди, а на малцина той се усмихна, както е прието да се казва. Много спомени лежат в праха на забравата. Едни, обаче, дълго време се оказва безсилно да заличи тия-на погълнатите във вечността юношески години—светлата пролет на всеки човешки живот. И днес, минавайки край сградата на Втора прогимназия—нявгашното трикласно и педагогическо училище — скъпи спомени неразривно свързани с ученическите години, отново ни завладяват и ни карат да потърпим, като че ли сме доближили до ценно съкровище. Един след друг се зареждат в нашето съзнание духовните образи на цялата галерия учители, сред които съвсем непринудено изпква тоя на нашия стар учител Иван Моллов.

Ние не смятаме, че са нужни тук хвалебствия, които по скоро биха обидили крайно скромната личност на нашия нявгашен възпитател, но не бихме могли да не кажем, че рядко учител си е извоювала авторитет и уважения и така силно въздействувал върху своите възпитаници както Ив. Моллов. Част при него очаквахме с интерес, защото знаехме, че не ще бъдем измъчвани от убийствен формализъм и шаблонно запаметяване, тъй популярни за тогавашната школска практика, а със своята вежливост, педагогически такт и образованост, ни караше да се увличаваме и да усвояваме незабелязано преподаваната материя.

Ала дейността на Иван Моллов, както е известно, далеч надминава рамките на учебната стая. С присъщите нему рядко трудолюбие, удивителна работоспособност и задълбочаване, свързва своето име с нашата млада археологична наука, на която той служи с преданост и идеализъм повече половин век. И ако Рафаел Попов, именитият учен — основател на българската пре-

дистория, разкри ценните материали в историческото селище под Мадарския конник, като постави основите на археологическия музей в града ни, то Иван Моллов е достоен продължител на неговото дело. И ако не беше неговото усърдие и присъща нему любовност, разкопките край село Мадара и Плиска не щяха да поразяват наши и чужди учени със своето величие.

Но културната дейност на Иван Моллов не спира до тук. Притежавайки една солидна научна подотковка, той е известен като изследовател в областта на археологията, нумизматиката и българския фолклор, като във всички тези области е писал множество статии, пръснати в нашите сериозни списания и отличаващи се със своята осведоменост и научна прецизност.

Тук мимоходом трябва да отбележим, че дълги години Ив. Моллов стоя начално на читалищното движение в нашия окръг, като направи всичко възможно за неговото всестранно развитие и укрепване. На читалище „Добри Войников“ той е активен деятел и почетен член.

Корона на своята дейност, обаче, Иван Моллов постави с откриване оригинала на „Софрониево“ (Кириякодромиона) — първата българска печатна книга излязла в 1806 год, с което той направи неоценима услуга за обогатяване на нашата старопечатна книжнина.

На 6 юний т. г. просветният и културен Шумен ще чествува 60 годишната непрекъснатата научно-обществена дейност на заслужилия учен, общественик и академик Иван Моллов.

Ако е верна мисълта, че най-големия нравствен капитал на един народ са неговите исторически лица, дали своите сили за неговото духовно възвишаване—то трябва да кажем, че Иван Моллов е културната гордост на нашия град.

Ние нявгашните му ученици запазили скъпи спомени за своя учител и съгражданин, който може да служи на нравствен образец на всеки младеж — му

Проф. Гавр. И. Кацаров

ИВАН МОЛЛОВ

Днес, когато приятели и почитатели празнуват 80-годишния рожден ден и 60 год. обществена и научна дейност не Иван Н. Моллов, и аз неговият стар приятел си спомням съвместно задоволство за хубавите дни прекарани заедно с него, особено през 1924 год когато Народния археологически музей започна разкопките при Мадара. При организирането и извършването на тия разкопки, както през тая година, тъй и през следните няколко години, Ив. Моллов се прояви като незаменим сътрудник на нашите археолози. Не ще бъде преувеличено, ако кажем, че благодарение на неговите неморни грижи работата при тия

изпращаме по случай 60 годишния юбилей, с пълната искреност и чистота на нашите чувства—сърдечни поздрав и най-хубави пожелания. Нека той достигне дълбока старост, а провидението запази неговите жизнени сили за нови постижения.

На незаменимия човек, учител и културен деятел Иван Моллов—нашата почит и признателност.

Прогресивните възжеления, които плеадата възрожденци от нашия град завещаха на грядущите поколения, възпламениха много жаждущи младежи, от по-новото време, за действие, за дела народни.

Те след като граждански и научно се подготвиха за живота, бързо се издигнаха на обществено поприще, като заеха ръководни места по всичките върхове в строителството на новородената държава.

Между тия строители от следосвободителната епоха видно място в града ни зае и честивуданият ни сега наш всеобщ приятел—Иван Моллов, който от ранните години на своето учителстване в нашия град и до сега, в преклонната си 80

разкопки можа да се извърши задоволително.

Нямам възможност да изтъкна подробно общопризнатите заслуги на Моллова за издигането и преуспяването на Шуменския археологически музей, който под неговото вещо ръководство достигна завидна висота; това ще бъде изложено в друга статия на тоя юбилеен лист. Мене нека бъде позволено да обърна внимание на друго ценно качество на юбиляра: той не само събираше и запазваше най-грижливо археологическите останки от Шуменската област, но ги и предоставяше с най-голяма готовност на нашите учени да ги използват и обнародват. Тая тъй приятелска отзивчивост на Ив. Моллов, от което и аз не веднъж съм се възползвал, ми е направила дълбоко впечатление и аз си спомням за нея с чувство на голяма благодарност. Пожелавам от все сърце на моя уважаем приятел, Ив. Моллов, добро здраве и леки старини!

годишна възраст, неуклонно служи, безуморно, на общественото дело, както в областта на просвещението, така и в тъмните дебни на нашата прастория и история.

Безспирно възпламеняван от завещаните идеали на родните ни апостоли, неговото сърце бушуваше с ненаситен стремеж за творчество, за дела полезни за всички. Иван Моллов след като завърши просветното си дело между хиляди негови ученици насочи ума си към историческите проблеми на отечествената ни история, която винаги е била тъмна, покрита с завесата на неизвестността. Неговото чувствително сърце до болка се сгърчваше от това, че на нашата история липсват домашни летописци и хроники, а такива има и търсим у византийците, които не са могли нито напълно, нито безпристрастно да наблюдават и описват събитията, които са се развивали в нашата страна. Поради това ние, може да се каже, ние нямаме собствена история. Съзнанието на тази народна действителност, подбужда нашия юбилей да търси и издирва по земята и под земята материали за нашето далечно минало, за нашата история, които да хвърлят светлина върху него.

Затова той с радост посрещна братските славянски и наши учени като Ф. Успенски, братя Шкорпилови, професорите В. Златарски, Г. Кацаров, Рафаил Попов и др., които дойдоха в нашите краища за археологически издирвания, нашият юбилей даде ценно съдействие на тия учени в техните начинания. Може да се каже, със сигурност, че благодарение на неморния труд и силна воля на Иван Моллов можахме да се открият и добият тия ценни за нашата история резултати, каквито са например, че Плиска е била първата столица на I-та българска държава, а не Преслав, както се е вярвало до тогава, а също и находките от черепи от прабългарите, на златни и др. украшения в Мадара се дължат пак на него, при ревностното подпомагане на неговите сътрудници, особено следва на 3 стр.

Какво дълга на г. Моллов

В. Петров

Като ученик, най-много ме интересуваша сборниците за народни умотворения, издавани от Министерството на просвещението. Четях ги без насита. Кое ме влечеше към тях, не зная. Може би, многото народни песни, които майка ми пееше в стана, за да изплаче черната си орис, които аз изживях с нея. Покрай песните в сборниците, обикнах завинаги цялото народно творчество.

Първата година на учителството си попаднах в едно никополско село, където всичко битово беше запазено—къщите, костюмите, обичаите, песните, игрите. Това топеше сърцето ми от радост. И занаятчиите лавяха в народния бит. Това определи моя път. Шевиците по костюмите на с. Брест бяха хубави и старинни. Никой не беше ми го казал, но аз го чувствах. И в междучасията ги рисувах от дрешките на децата. Засъбирах ги от тогава и им се радвах. Само толкова — радвах им се. Нямахме с кого,

пък и не исках да споделя и радостта си, защото по-възрастна колежка беше ми казала, че това са „просташки“, „изостанали“ неща. Това само ме поизстуди, накара ме да се затворя, но влечението ми никой не отне.

Подир години попаднах в други села, с други битови особености. И разбрах колко много са те, колко широко, колко разнообразно е народното творчество, като шевицата запълни моя интерес.

С този интерес прекрахих прага на шуменския музей през лятото на нещастната 1923 година. Било е в щастлив час. Отидох да търся шевици. Покрай тях намерих моя учител от Трикласното и Педагогическото училище—г. Моллов. Не бях го виждал от години. Неволно се почувствах пак ученик пред учителя си.

В една витрина, между стари книги, намерих шевици от Самоковско. Те се много различаваха от тези, които бях виж-

дал до тогава. Помолих, ако може да ги копирам. Разреших ми се с готовност. Аз се залових и увлякох. Шевица след шевица минавах върху листата на блока. Г. Моллов често надничаше над работата ми и ме разпитваше за виденото и наученото до тогава. Разбрах колко много съм видял, научил, но загубил. Мислех, че трябва да съм „учен“, за да го запиша и запазя. Библиотеката на музея ми беше оставена на разположение, книги ми бяха посочени, други набавени. Моят интерес беше вече канализиран. Намерих мястото си, патрона си. И музеят ми стана свой. Тъжното лято на 1923 година просветна за мене. Аз имах вече цел в живота. Знаех какво и как да го търся.

Един ден увлечен в копиране на шевиците, не разбрах, че минал обед, че часът е вече 2. Г. Моллов, чакал ме търпеливо да се сетя и си отида за обед, идва при мене усмихнато ми предлага ключа от външната врата: „Като си отидите за обед, заключете. Вземете ключа и след обед Вие отворете музея. Ако не дойда до вечер-

та, отворете и утре сутринта. Как тогава погледнах часовника си. Засрамах се, че съм го задържал толкова много и ми стана съвестно. Предложеният ключ ме изненада и зарадва. Не можах да го скрия. Като че ли сам порастнах пред себе си, че ми се прояви доверие да влизам сам в музея, да го пазя. „Ами че музеят е общ; общо ще го палят всички. Тук всеки е донисал по нещо“. Тъй знаеше г. Моллов да бъде внимателен, да поучи. И през всичкото време на съвместната ни работа, виждах, че той биваше тъй внимателен с всички, дошли да търсят книги, у пътвания, съвети. Взех ключа и през цялото лято изкарах в музея. През септември не ми се отиваше в село. Бях свикнал с музея. Като признах това г. Моллов ме запита: „Защо не направите опит да дойдете в града учител?“ За това нямах кураж. Нямах близки силни на деня, на които да се опра. Заминах си. След време получих писмо от г. Моллов. Пишеше ми, че училищното настоятелство обявява конкурс за първоначални учители в града.

Явих се и пропаднах. Гамотих, сърдих се на комисията и се зарекох да си остана в село. На следната есен пак получих съобщение от г. Моллов, че ще има конкурс. Забравих сърдитата си, заричанията си. Явих се и успях. Прибрах се в града. И от тогава, следобедите си сряда и събота, неделните си и празнични дни прекарвах в музея. В библиотеката имаше вече специална литература за мене, но и аз бях дал своя принос. Бях вече в настоятелството на Археологическото дружество и пом уредник на музея.

По-после г. Моллов помогна и на други учители да се приберат край града и в града. За всички той намираше топли думи, услуги. В това отношение той и другарката му си приличаха твърде много. Никога не се окайваха, но и когато имаха своите мъки в живота, те намираха всякога сили да тешат, да подкрепят другите. Колко нравствена сила трябва за това!

Чрез г. Моллов си създадох връзки с учени и хора на му-

Шестдесет години честна, скромна и преданна културно-просветна служба на народа

Не си спомням дали от 1923 год. запознах г-н Иван Моллов, но знам положително, че беше някаква конференция — читалищна или учителска, където той се изказваше и остави у мене впечатление за себе сина културен, честен, умен човек, който да говори скромно, събрано, силно убедителен и с подчертано внимание и уважение към тия, на които говори. Това ми първо впечатление за г-н Моллова се потвърди и в положителен смисъл разреши в процеса на работата в археологическото дружество, читалищния съюз, конгресите на археологическите дружества и най-вече в дейността на археологическото сдружение „Българска старина“, където до колкото съм могъл, съм се опитвал да му сътруднича. Целия живот и дейнос на тия културни и просветни организации се движеше от него, от неговата честна и преданна служба на даялото.

Извънредно работлив деятелен и внимателен към другите, ние го виждаме навсякъде, при всички обстоятелства. Слиза от каруцата, например, на старините край Мадара, след като е пътувал 16—17 км. и въпреки възрастта си, веднага се отзовава при работниците по почистване на старините, алените и др. Забелязва грешки в работата, взема косата или мотичката, запретва ръкави и с една неочаквана за работниците сръчност, започва да работи, за да ги поучи, как е нужно да се работи и при това без да им се сърди и гълчи, а като им говори и бесежда с тях със същата внимателност, скромност и търпение, с каквато говори и газянава старините на някои големи гости чужденци, или на любознателни екскурзанти от София.

Неговата честност, добросъвестност и човечност на културен човек е характерна и колко малко са хората, които при тежават тия качества като него. Беше пролетта на 1944 год. Фашисткия противонароден курс на власт бе изпразнил от към дейност и творческа деятелност всички културни, професионални и др. организации у нас. Един тежък печат на опощляло, себизъм, ефтен кариеризъм на слезолюбците бе сложен върху всички прояви на живота. „Българска ста-

рина“ провеждаше своето годишно отчетно събрание, за което специално от София бе пристигнал и тогавашния директор на народния археологически музей. Четоха се докладите на управителния и контролния съвет, изказваха се и директора на музея и други участници в събракието, като център на всички изказвания и доклади си остана въпроса за дейтелността на счетоводителя на сдружението, колко пари са събрали неговите предшественици, как си е водил сметките, как всичко било добре подшито и подредено, че и финансовия ревизор ги харесал, а министерството го похвалило и парично наградило и пр.—все в този дух, като че ли тоаа не беше годишно събрание на едно културно дружество, а обсъждане баланса на някаква бакалница. Като че ли дейтелността на едно културно дружество, като „Българска старина“ можеше да се мери с левове, оки и аршини! Взе думата накрая и г. Моллов. Сравнен, спокоен и приятен тон, той само с няколко думи отдаде заслуженото на канцеларската и деловодската работа на сдружението и вземайки за повод смъртта на заслужилия деятел в областта на археологическото дело в нашия край Карел Шкорпил, изнесе един извънредно ценен, чисто академически доклад за това дяло. И заразливостта той пред слушателите си, страница след страница разкриването ценните археологически паметници в нашия край, обогатяване на нашата историческа наука, с нови и ценни материали, упоритата и преданна работа, често свързана с трудности и на руския професор Успенски, и на Карел Шкорпил, и на Рафаил Попов, за „Плиска“ за „Дев ташлари“, за „Мадара“, за „Кирека“ при Калугерица, за „Каменните баби“ от Ендже, за „Читаларската колона“, за Преслав, с едно увлечение и любов към научната работа и постижения, достойно за голямата задача на докладчика.

И нито думица за своята активно участие, сътрудничество с заслужилите деятели, за които говореше, нито думица за себе си. Какво величие на човека в неговата скромност и преданност на народното културно дяло! Какъв пример за истин-

ските и призвани културни и обществени деятели!

„Има демократи“ — казваше ми той по един друг повод — и то големи демократи дори радикал-демократи, които всяка своя мисъл започват, или завършват обезателно с „аз“ и мислят, че тяхното „аз“ е най-важното нещо. Верен на себе си, той и в работата, и в изказванията си с удивителна последователност пазеше икогнитото на своето „аз“.

И най-тежките лични преживелици, каквито не липсват в живота му, не са нарушавали неговата културно-просветна деятелност. На другия ден, след като попревит от годините и скръбта, крачеше след катафалката на добрата си другарка в живота, срещам го на улицата. Заговори ме пръв, с светнали очи и с увлечение за сборника, който трябва да издадеме за дялото и заслугите на негов другар, вече покойник Рафаил Попов, какъв материал да включим в него за да се изтъкне примерния му и поучителен за младите поколения живот и деятелност. Говори ми за проучванията безистена в свързка с търговците дубовничани, напустили града ни след Чипровското въстание, които проучвания са ценен принос за историята на нашия град; говори ми и по други такива въпроси. Като че ли абсолютно нищо не се е случило в неговия личен живот. Разделихме се и си мисля: каква огромна нравствена сила, каква безгранична преданност на културното дело на своя град, на народа си притежава той. И това в неговата 80 годишна възраст!

Увлечени от своите лични дребни сметки, славолубие и празнота, факторите преди 9. IX. 1944 год. не отдаваха нужното признание и почит на неговото голямо културно-просветно дело, особено важно за нашия край, като му направят, както беше редно, 70 или 75 годишния юбилей. Но затова пък народната власт на Отечествения фронт, която високо цени верната културно просветна служба към народа, не закъсня да одобри и насърди почина за отпразнуването на днешния юбилей на г. Моллова.

Ние искрено се радваме на така засвидетелствувана признателност към делото на юбелара и желаем от сърдце той да бъде още много години бодр и здрав, за да прибави още към досегашния си принос за културното издигане на нашия край.

П. Мутафов

ИВАН МОЛЛОВ

Продължение от 2 стр.

бенно по украсяването, до възшебност, на цялата историческа местност на Мадара.

Но неуморимия наш юбиляр е взел живо участие и в издирване и откриване на предисторически старини в нашия край. Съвместно с незабравимия наш археолог—праисторик Рафаел Попов, те са разкопали няколко селищни могили близо до Шумен, и са открили много ценни материали на предисторическия човек на Неолита, които старини сега красят Шуменския археологически музей, чийто създател е също той.

Поради всички тия възвишени достойния на самобитността на нашия уважаем юбиляр Ив. Моллов, ние му въздаваме похвала, слава и пожелание за столетно дълголетие.

ИВАН НЕДЯЛКОВ МОЛЛОВ

Роден е в 1868 година в с. Беброво, Еленско, син на Недялко поп Димитър Моллов и на Кера поп Михайлова. Той е първия син на родителите си, които имали още 2 сина и 2 дъщери. Баща му бил даракчия. Родителите му били умни и много трудолюбиви, които качества са предадени и на децата им. И целия живот и на тях е бил — мъдрост и неуморен труд.

Иван Моллов в с. Беброво е учил от I до IV отд. при учител—Симеон Кюлджиев, а I и II клас до 1883 г. при Хаджи Петър Енкин, но вече след Освобождението.

В освободителната война с. Беброво е било театър на военни действия, изгорено и разграбено до основи. Всички жители се разпръснали из околните села да търсят прибежище и прехрана. И семейството на Недялко Моллов, натоварили всичката си покъщнина на 1 кон и на първо време отишли в Елена при роднини в 1878 г. Гонени от нуждата за работа и прехрана, отиват в Горна Оряховица, после в с. Сушица, в Кипилово, но никъде не можали да се установят. От Кипилово избягали от „болестите холера и тифус, която върлувала навсякъде из околността През 1880—81 год. няколко семейства решили да си построят ново село. Едно от семейства е било и това на Н. Моллов. Отпуснали им едно поле на 6 км. от Беброво, планирали го, парцелирали го и новите преселници се заловили да си направят жилища. Нарекли с. Константин, на името

на Руския генерал Конст. Родоноски. И Недялко Моллов с голите си ръце и с тия на жена си и децата си, правили кирпичи, събирали вехт материал от изоставените турски къщи и си направили къща, дето се подслонили. В това време Ив. Моллов е ходил и на уще в с. Беброво I и II клас, което село било възстановено отчасти от завърналите се жители.

На работата в село не вървяла и повикан от роднини в Шумен, Недялко Моллов вдига пак семейството си натоварил багажа на една кола и през 1884 год. по балкана през Осман Пазар, идват в Шумен, дето Иван завършил 3 клас при гл. учител Герчо Балкански. Тук баща му станал даракчия.

През 1885 год. сръбско-българската война става причина да се затворят училищата и баща му дал и тримата си сина на занаят. Най-големия Иван — шивач при дядо Лазар, брат му Димитър — при обушар, а Михаил — станал железар. Тия умните родители си подготвили помощници за в къщи, понеже очаквали само на собствения си труд. През свободното си време помагали на баща си в дарака, а през ваканциите и тримата братя са отивали да чукат камъни по шосето, за да отбият пътната повинност на баща си. С упорития си труд пак си построили собствен дарак и къща.

Въобще целия живот на семейството и на самия Иван е Следва на 4 стр.

Спомени за Иван Моллов

Когато свърших двата педагогически курса в гр. Казанлък в 1893 — 1894 уч. г. преместих се в педагогическото уще в гр. Лом. Цигулката не беше задължителен предмет в първоначалното уще, а в второто беше. На края на годината учителя ме изпита на упражнение, което не бях учил и ми сложи двойка. В началото на учебната 1895—1896 година трябваше да държа поправителен изпит по този предмет в Шуменското педагогическо училище.

В град Шумен имах един добър приятел, Димитър Н. Моллов, които знаеше историята на горната двойка. На другия ден той ми каза да отида в училището и обясня на директора по какъв начин съм получил слаба бележка по цигулка. Това сторих пред директора Иван Н. Моллов и след изпита, на атестата ми се постави удовлетворителен успех.

Това е първата ми среща и запознаване с приятеля ми г-н Иван Н. Моллов.

След това станах учител в разни села В 1899 г. бях назначен в селото Камена-рикса, Михайловградска околия. Там бяхе втората ми среща с юбиляр.

След няколко години наново се срещнахме с г-н Моллов в Преслав, където той бе дошел да изнесе сказка за резултатите от разкопките в Плиска през 1899 год., ръководени от Т. Успенски, директора на Руския археологически институт в Цариград и Карел Шкорпил, основателя на археологическото дружество в гр. Варна. В едно обстойно положение обилара изтъкна всички по важни находки на археолозите и доказва че разкопаната местност на север от селото тогава Абоба, не е друго, освен остатъци от постройките на първата българска столица Плиска, където са

царували първите български владетели до 893 год.

През 1924 год. м. март, по почин на археолога К. Шкорпил, и със съдействието на Българския археологически институт в София, се основа в гр. Варна сдружение „Българска старина“, под председателството на тогавашният митрополит Симеон. В това учредително събрание биде избран в управителното тело на сдружението и нашия уважаем юбиляр Иван Н. Моллов. От тази и следващите няколко години се почна системното проучване и разкопки край село Мадара от нашите учени Рафаил Попов, Гаврил Кацаров, Кръстю Миятев и с участието на Иван Моллов.

От 1924 г. до днес г-н Моллов неотлъчно, постоянно и неуморно е бил деец в археологическото дружество в Шумен и в сдружението „Българска старина“. Всичката писмена работа в тях: протоколи, писма, покани за заседания, входящи регистри, покупки на старини за музейните сборки и пр. — всичко това е лежало на неговия гръб. Шом се научи за някоя находка из окръга, той заминава там, да я разгледа.

При това на неговите грижи лежах почти изключително редица стопански въпроси и украси на Плиска и Мадара. Много труд и грижи е положил също и около имотите на старините. Който е ходил в тия старини преди много години и ги сравни с днешното им състояние, ще намери голяма разлика. Безспорно е, че много са факторите, които са допринесли за днешното разрушаване на тия старини, но в центърът им всякога е бил г-н Иван Н. Моллов.

И за това му пожелаваме още дълъг живот и здраве да работи с енергия и успехи започнатото дело.

Йор. С. Господинов

зеите. Тръгнах с него по сбирки и конгреси, влязох в контакт с деятелите на столичните и провинциални музеи.

За да събера етнографски материали за музея, г. Моллов издействува средства от Археологическото дружество. Ходих по селата и се върнах с неща, които и днес са най-ценните ни етнографски старини. Но тоя път аз знаях какво и как да го изразях, а не четрадна за записване. От нея и сега не се делия, като ходя между народа.

Много време мина от 1923 година. Срестнах се с музея. Сега го уреждам. Заместих г. Моллов. Имам условия и пари за работа, каквито музеят през неговото време не е имал, навсякъде срещам съдействие. И се радвам, че музеят ни е музей. Но във всяка папка, във всеки дневник, в библиотечните шкафове, във витрините, навсякъде чувствам и виждам грижливата и преданна ръка на г. Моллов, виждам старческата му топла усмивка, с която редеше всичко. И го чувст-

вам до мене, зад мене, чувствам го като закрилник на музея. Със свая го заместих, дали ще продължа успешно работата му—други ще го кажат. Едно зная: това, което съм за музея дължа изключително на г. Моллов.

В канцеларията имаме портретите на Рафаел Попов и на Ив. Моллов. Единият създател на Археол. дружество и музея и ги крепи 4 години. Вторият поде и дружеството, и музея от 1919 год. и ги реди до 1945 год.—26 години! Реди ги и поддържа на висота, без стотинка възнаграждение. Нима това не е подвиг? Дружеството и сега е под председателството му.

Бавно изкачва и слиза той стъпалата на музея, но когато ни навести, аз виждам у него моя кураж и импулс за работа.

Като отчитам какво му дължа пожелавам му сили и здраве, защото музеят ще има нужда от неговите знания, опит и преданност.

ВТОРИЯ КОНЦЕРТ на Шуменския симфоничен оркестър

С радост отбелязваме, че Шуменския симфоничен оркестър крепне и с уверени стъпки крачи напред. Вторият си концерт той даде на 26 май т. г. в чит. „Д. Войников“.

Чувства се вече разликата между първото излизане на оркестъра на концертния подиум, и сега (второто излизане).

Наистина много се е работило и са постигнати доста големи технически завоевания.

Оркестранти и диригент не са пожелали труд и време за да се постигнат резултати, които вече задоволяват. Диригента г. Каравасилев е вложил труд и умение за да достигне до голяма степен онова, което се иска от изпълнението на един симфоничен оркестър, изпълняващ композиции, които са в програмите на всеки реномиран симфоничен оркестър.

Оркестъра е вече в единен тон; уравновесен почти в отделните групи; строен и по изразителен в изпълнението. Динамиката е на почетно място, което подобава, като необходимост при изпълнение на художествени творби. Руският танц „Трепак“ от „Лешникотрошката“ — Чайковски изисква по жив темп, какъвто подобава вобще на руските танци.

За постигане на художествени образи от един симфоничен оркестър начинаещ, се искат още условия, които не се съмняваме, че г. Каравасилев с течение на време, при дадени добри условия и смислена работа, ще постигне в голяма степен.

В случая не можем да отречем и да не засегнем и отношението на публика, критика, меродавни кръгове и др. фактори, които ще допринесат твърде много за по нататъшния живот и успех на симфоничния оркестър.

Като, че ли в това отношение, ние шуменци стоим инертни и сме останали твърде назад. Интерес към такива инициативи в шуменци твърде малко съществува. Ако такава съществува то тя е в отделните личности, които са и ще са действащи лица в оркестъра.

Искусството музика не е едностранен плод на художествени творци. То трябва да има подкрепата и на публиката. А публиката, като съвкупност на естетически възприемащи хора, не е само потребител на творчеството на художествения производител (композитора), тя е

в същност втория създател на всяко художествено творческо дело. Публиката има основна значение в съграждането на всяка художествена инициатива или творба. Пример Шуменския симфоничен оркестър — инициатива на няколко ентузиастични изпълнители на разни инструменти и художествени ръководители подемащи идеята за съставянето на симфоничен оркестър в Шумен. Турят му началото; дават вече вторият си концерт, а какво е отношението на публиката за заздравяването на тази инициатива, която отново ще издигне името на „Музикалния Шумен“ в очите на онези от които зависи подкрепянето и засилването на тази инициатива.

След 9 септември 1944 год., когато трябваше именно Шумен да заеме пак първото място в културно просвето музикалния живот в страната, заслужено заемащ това място и по рано, стана тъкмо обратното именно в музикално отношение. Почна се едно надпреварване от хоровете в изпълнение и оркестри без оглед на художествена ценност за общия истински художествен възпитателен усет на обществото и поколения.

Сега е случая с живота на симфоничния оркестър, да се създаде източник за музикална култура и възпитание. О. Ф. власт е подкрепила и насърчава много такива инициативи в други градове на страната и сега е случая да подкрепи отличната инициатива на шуменци. Мисълта на публиката играе твърде голяма роля в процеса на развитието и творчеството на инициатива от този род. Ако днес симфон. оркестър под диригентството на Каравасилев е в процеса на развитието си, то всички шуменски граждани, включително и меродавните лица трябва да дадат цялостните си подкрепления за развитието на този оркестър в пълната смисъл на думата симфоничен оркестър. Известно е всекиму, че днешната о. ф. власт системно поддържа и засилва такива инициативи от общо културно просветен характер. Надяваме се, че родилия се симфоничен оркестър при читалището „Д. Войников“ ще получи пълната подкрепа на всички, за развитието му до пълнен симфоничен състав в количествено и качествено отношение.

— Ан. Зидаров

ИВАН НЕДЯЛКОВ МОЛЛОВ

Продължение от 3 страница

преминал в труд, и с такъв упорит труд винаги са ставали ни крака! въпреки ударите на съдбата.

След войната, като се отворили наново училищата. Иван Моллов продължил учението си вече в Педагогическото училище в Шумен с 2 год. курс. III курс е имало в Казанлък в Пдагогическото училище. На следната година 5 — 6 от поученолюбивите курсисти, между които Рачо Косев, Д. Стаматов, Величко Рачев, решили да отидат в Казанлък за III курс. Наели една кола за багажа, а те пеша след колата тръгват от Шумен през Кесарово, Търново, Габрово през Шипка и за няколко дена отишли в Казанлък.

Иван Моллов завършил III курс с отлична матура като е получавал 1/2 степенция от 20 лв. месечно.

Веднага бил назначен за учител в Шумен първон. училище. В това време съобщават, че ще се дава степенция по 75 лв.

месечно на желаещи да следват новооткритото висше у-ще в София, и то само на тия, които имат матура. Иван Моллов напуснал учителството и постъпил в Историко-филологическия факултет.

През ваканционните месеци отбивал военната си повинност в 14 Македонски полк и през Балканската война 1912 г. ходи до Чаталджа да кара ешалон.

Завършил е отлично 3 год. курс на висшето у-ще, назначен учител в окръжното педагогическо у-ще в Шумен през 1890—91 г. до 1908 и тогава се туря началото на неговата обществена дейност паралелно с училищната.

През 1894—95 г. се започна строежа на чит. „Арх. Михаил“ в Шумен и Иван Моллов е избран за касиер на настоятелството — и на строежа, като същевременно редактира с другари и сп. „Просвета“.

После става учител в Садовското земеделско у-ще, после директор Врачанската гимназия

9 юни 1923

Продължение от 1 стр.

Нито 9 юни със своите жертви, нито 23 септември 1923 година със своите жертви, нито жертвите през 1925 год., нито набитите на колове глави през време на Съпротивата можаха да стреснат и поставят на колена нашия доблестен Земеделски съюз и другарите от Работническата партия.

Тъкмо напротив, следващите редици поемаха борческите знамена и борбата продължаваше със ненамалваща сила неотстъпно. Ал Стамболийски падна, но борческото му знаме не падна в калта, а се поде от здравата десница на др. Георги Димитров, доблестния и смел борец срещу фашизма.

Под знамето на на Александър Стамболийски и под ръководството на безстрашния борец др. Георги Димитров земеделци и работници, другари в тежките боеве, днес напрегат мишци и творят бъдещето на нашата прекрасна родина, — те строят социализма.

Увеличавайки народа ни днес в невиджан строеж, във великото дело на младежките бригади съревнованието и ударничеството, ще трябва да помним преди всичко 9 юни 1923 год. и да пазим 9 септември 1944 година.

Съобщение

Шуменското музикално дружество „РОДНИ ЗВУЦИ“ умолява всички културно-просветни и обществени дейци в града ни, които са получили покани, да присъствуват на 9 юни т. г. точно 6 часа вечерта в репетиционната зала на дружеството, находяща се на ул. „Хр. Ботев“ (срещу Инспекцията на труда), където ще се избере ОБЩО-ГРАЖДАНСКИ АКЦИОНЕН КОМИТЕТ по изготвяне програма за чествуване 50 годишната музикална дейност на същото дружество.

ОТ НАСТОЯТЕЛСТВОТО

Държавния симфоничен оркестър — Разград съвместно с хора на музикално д-во „Железни струни“ ще гостува за трети път в гр. Шумен на 10 юни. Диригент Стефан Вачев.

Обявление

Длъжността КАСИЕР-ДОМАКИН при водния синдикат „Тича“, в гр. Шумен, е вакантна. Желящите да заемат тая длъжност да подадат заявление до синдиката — в зданието на Г-жа Д-р Медникова, срещу читалището „Добри Войников“, бивше „Арх. Михаил“.

Заплата и ценз по щатните таблици.

ЗДРАВНА КНИЖКА под № 45/046906 на Драган Н. Чендов от гр. Шумен, загубена да се счита невалидна.

ИЗГУБЕНА е бел. № 3718 от 25 II 1947 год. за 4 кгр. прана вълна за обмяна издадена от РКС Шумен на Дечо Янев от гр. Шумен — невалидна.

ИЗГУБЕНА Е бел. № 2714 от 18 XII 47 год. за предадена вълна за обмяна, издадена от РКС Шумен на Добра Попова от с. Мадара — невалидна.

и най-после се установява в Шумен 1905 год., като учител и директор в шуменските средни у-ща, като приключва кариерата си след 33 годишно учителство.

Денят на младостта, силата и красотата

Празника на физкултурата, младостта и красотата бе отпразнуван в Шумен по много тържествен начин.

В навечерието на празника — 29 май, на площад 9 септември се проведе едстрадна продукция, която протече при небивал ентузиазъм. С голямо възхищение хилядното гражданство и официални лица наблюдаваха много добре изнесените физкултурни, балетни, танцови и ритмични упражнения. Спортните майстори на успоредка — жени и висилка — мъже от дружество „П. Волов“ — гордост на Шумен с добрата си игра предизвикаха буря от ръкоплескания. Добре се представи и танцовата група при дружеството „Локомотив“. Продукцията завърши с народни хора до късно вечерта.

В деня на самия празник — 30 май точно в 9 и половина часа с физкултурни песни колоните на физкултурниците заеха определените им места. Площад 9 септември се превърна в истинска разноцветна градина на младостта.

Командира на Армията ген. М. Атанасов придружен от официалните лица поздрави строените физкултурни колони. Вместо заплануваните 3500 участници на парада се явиха 4500 спортисти със спортни облекла.

Слово за празника на физкултурата произнесе председателя на ВС за физкултура и спорт и представител на Народната войска.

Започна голямата менифестация начело с военната музика, членовете на инициативния комитет по отпразнуване

деня на физкултурата. Следва дружество „П. Волов“, „Възък“, „Ереван“, д-во „Локомотив“, „Стптемврийче“, ОРПС и бригадирите от „А. Попов“, които строят големия физкултурен стадион и отряд „Ивански“, учащата се младеж и внушителния блок на войската. В време на движение, физкултурници и спортисти изпълняваха красиви упражнения.

След обед на игрището в присъствието на многохилядно гражданство се състояха демонстративни състезания по всички дисциплини. Добре се представиха групите на Пепа Георгиева, В. Табакова, Иван Николов и Минчо Владов с масови ритмични упражнения. Голям интерес предизвикаха конните демонстрации под ръководството на поручик Стефанов. С възторг бяха изпратени демонстрациите с безмоторно летене на д-во „Спорт и техника“ и мотоциклетните демонстрации от войската. Много добре се представиха Народната войска с масовото упражнение „На страж за Народната република“ и физкултурниците от Трудовата област със символични упражнения, изразяващи живота и труда в строителните обекти. Баскетболния мач между отборите на д-во „Локомотив“ и „П. Волов“ завършиха с резултат 28:24 за „П. Волов“, а футболния мач между д-во „П. Волов“ и Строителната област с резултат 1:1.

Празника на физкултурата остави трайни следи в съзнанието на хилядното гражданство, което се възхищава от спортните постижения, красотата и младостта на нашата бодра младеж, готова за труд и отбрана.

Всестранна кооперация „Зл. искра“ с Салманово
Шуменско

Обявление № 121

Всестранната кооперация „Зл. Искра“ в с. Салманово — Шуменско, обявява, че длъжността касиер при кооперацията е вакантна. Заплата по щатната таблица на кооперативните служители. Постъпване веднага.

Кандидатите да подадат заявление до кооперацията в срок до 10 юни 1948 година.

От кооперацията

Областен Химически институт

Обявление № 201

Областния химически институт за народно здраве в гр. Шумен обявява на интересующите се, че търси помещении за канцелария, пет стаи место за архива, маза и сайвант за дърва и въглища и пр.

Предложенията се призмат до 15 юний т. г.

Разносните за публикации, герб и др. са за сметка на наемодателя.

От канцеларията

АРМЕЙСКИ САНИТАРЕН СКЛАД

Обявление № 479

гр. Шумен, 26 май 1948 година

Армейския санитарен склад известява на интересувашите се, че от следния ден на обнародване на настоящето, до 18 юни т. г. в Ловния дом — „Кйошките“ ще се заведат преговори по доброволно спазаряване за наемане помещение в гр. Шумен или околността близо до ж. п линия за нуждите на същия склад през финансовата 1948 год. за време от 1. I. 1948 до 31. XII. 1948 год.

Зданието да се състои от два или три етажа със сухо подземие, с железобетонни плочи и стълбище също железобетонно, състоящо се от два големи салони и 7—10 стаи.

Залог за правоучастие се иска сумата 5000 лева и банково удостоверение.

Писменните предложения с обозначение годишния наем числото на стаите и салоните и др. условия се прремат всеки пристъпен ден в канцеларията на склада.

Закона за Б. О. П. и [правилника за приложението му са задължителни по това спазаряване.

Разносните, като публикация, герб, данъци и др. са за сметка на наемодателя.

От Управлението на склада